

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

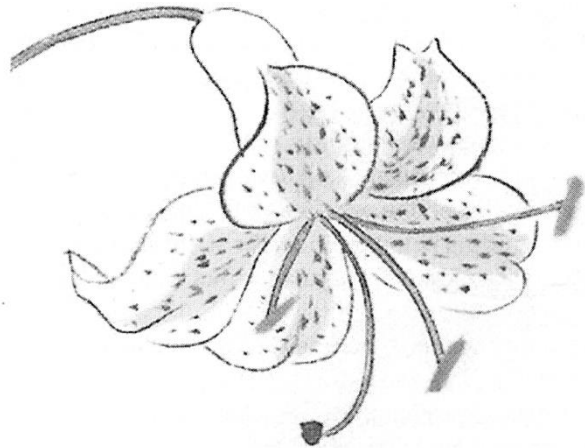
Je moet heel worden

Er is een jaar voorbijgegaan. Gedurende het laatste regenseizoen had ik zaadjes van gultivaribloemen gezaaid. Toen het regenseizoen voorbij was, verdwenen ook de bloemen. Toen verwijderde ik de uitgedroogde planten. Dit jaar zie ik dat met het komen van de regen heel veel gultivariplantjes uit zichzelf ontsproten zijn. Zij beginnen op zoveel plaatsen uit de grond te komen. Het zaad dat in de grond overgebleven was van het vorig seizoen, heeft een jaar gewacht en komt nu blij tot leven. In de duisternis onder de grond hebben ze daar in de winter en zomer gewacht. Nu krijgen ze om de een of andere reden de gelegenheid om het licht weer te zien. Hiermee komt het gevoel van een veelbelovende en feestelijke muziek, afkomstig van deze nieuw geboren plantjes en ik ervaar het.

Eeuwen geleden zong een goddelijke stem:
Tamaso ma jyotirgamaya – leid me van de duisternis naar het licht. Wie heeft niet het verlangen om van de duisternis naar het licht te gaan?

Liggen niet zulke zaadjes verborgen in iedereen, in elk levend wezen, wensend om het licht te bereiken? Is er ook niet al zovele, vele levens een wachten en bidden voor deze gelegenheid?

Deze zaadjes liggen verborgen in iedereen, en het is alleen van deze zaadjes dat de dorst ontstaat om compleet te worden. Dit vuur ligt in iedereen, en deze vurigheid wenst op weg te gaan naar de zon! Niemand raakt vervuld zonder het transformeren van deze zaadjes in planten. Er is geen andere manier dan heel te worden. Je moet heel worden, omdat in wezen elk zaadje al het geheel is.

Het leven is er alleen om te leven

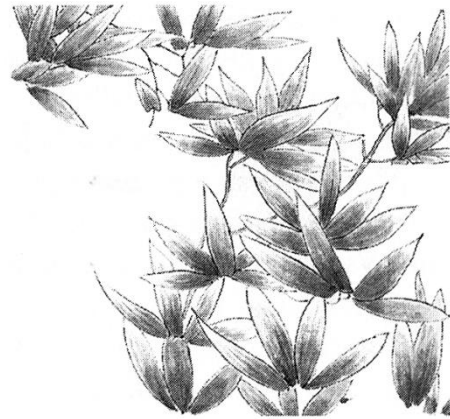
'Wat is het ideaal van het leven?', heeft een jonge man gevraagd.

De avond heeft zich verdiept en de hemel is vol sterren. De wind is koud, iemand zei dat er in de regio een hagelstorm was geweest. Het pad is verlaten en onder de bomen heerst een dichte duisternis.

Wat is het gelukzalig om in deze kalme, eenzame avond te leven. Zo maar te zijn, dat is zulk een zegen! Maar wij hebben vergeten hoe te *zijn*.

Wat is dit leven gelukzalig! Maar wij willen niet alleen maar leven, wij willen leven voor een ideaal. Wij willen het leven – wat een doel in zichzelf is – veranderen in een middel. Deze jacht naar idealen vergiftigt alles. Deze stress rond idealen verstoort alle muziek van het leven.

Eens vroeg Akbar aan Tansen: "Hoe komt het dat je niet zo goed zingt als je meester? Er is iets goddelijks en bovennatuurlijks in zijn zang." Tansen antwoordde: "Mijn meester zingt voor zijn plezier, terwijl ik voor een doel zing."

Probeer soms eens alleen maar te leven. Leef gewoon – vecht niet met het leven, dwing het niet. Kijk rustig hoe de dingen gebeuren. Sta 'dat wat is ' toe om er gewoon te zijn. Laat alle spanning varen van jouw kant, en laat het leven stromen, laat het leven gebeuren. Wat er dan gebeurt, dat verzeker ik je, bevrijdt.

De illusie van idealen is een van de blinde geloven die de eeuwen door gekoesterd zijn. Leven is er alleen maar om te leven – niet voor iemand anders, niet voor iets anders. Iemand die leeft om een reden leeft niet echt. Iemand die gewoon leeft, werkelijk leeft..... die alleen bereikt datgene wat waard is te bereiken. Hij is ook degene die het ideaal bereikt.

Ik kijk naar de jonge man. Een verbazingwekkende vrede is er op zijn gezicht verschenen. Hij zegt niets, maar zegt toch alles. Na een uur stil en vredig gezeten te hebben, vertrekt hij als een getransformeerd mens. Bij het weggaan zegt hij: "Ik ga van hier als een ander mens."